

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Radima Kadlčáka a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: **Y. M.**, narozený X,
státní příslušnost Ukrajina,
bytem X,
zastoupený Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem,
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu
cizinců,**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 12. 2020, č. j. MV-156877-4/SO-2020,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 1. 12. 2020, č. j. MV-156877-4/SO-2020, a rozhodnutí Ministerstva vnitra,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

odboru azylové a migrační politiky, ze dne 17. 7. 2020, č. j. OAM-19109-54/ZM-2019, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 12 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 12. 2020, č. j. MV-156877-4/SO-2020, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 17. 7. 2020, č. j. OAM-19109-54/ZM-2019, jímž byla zamítnuta jeho žádost a neprodloužena platnost jeho zaměstnanecké karty podle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a § 37 odst. 2 písm. a) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území – žalobce vykonával závislou práci na jiném pracovním místě, než na které mu byla vydána zaměstnanecká karta.

Žaloba

2. Žalobce v podané žalobě předně namítl, že žalovaný zásadním způsobem porušil své povinnosti odvolacího orgánu, přičemž jeho rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), definujícím nároky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů a současně je v rozporu i s požadavky na činnost odvolacího orgánu ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu. Žalovaný dle žalobce též opomenul zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyžaduje § 3 správního řádu. Správními orgány obou stupňů byla rovněž porušena ustanovení definující podmínky pro výkon jejich činnosti, zejména tedy § 2 odst. 3 a 4 správního řádu.
3. Dále žalobce upozornil na fakt, že mu byla v minulosti povolena zaměstnanecká karta za účelem práce pro zaměstnavatele Česká Loděnice a.s. na pozici svářeče s místem výkonu práce v Děčíně, a to na dobu od 15. 4. 2017 do 14. 4. 2019. Žalobce se následně rozhodl změnit zaměstnavatele, přičemž se s nadepsaným zaměstnavatelem dohodl na ukončení pracovního poměru ke dni 13. 9. 2019. Poté si však žalobce dle svého tvrzení uvědomil, že ukončení pracovního poměru bylo ukvapené, a že do doby, než mu bude udělen souhlas se změnou zaměstnavatele, nemůže u nového zaměstnavatele nastoupit. S původním zaměstnavatelem se proto dohodl na tom, že „anulují“ ukončení zaměstnání, a on bude v původní práci, na stejné pozici a místě pokračovat. Uvedený zaměstnavatel nicméně namísto toho, aby ukončení zaměstnání již nahlášené na příslušný úřad práce anuloval (tj. uvedl, že k němu nakonec nedošlo), žalobce zaměstnal opětovně, na stejnou pozici a za stejných podmínek na základě pracovní smlouvy ze dne 7. 10. 2019. Žalobce pak ve věci nesouhlasil se závěrem správních orgánů, když má za to, že dostatečně nereflktuje míru závažnosti vyčítaného protiprávního jednání, jakož i úmysl a cíle, jež zaměstnavatele žalobce k takovému postupu vedly.
4. Žalobce uvedl, že po celou dobu pracoval na místě a pozici u zaměstnavatele, pro kterého mu byla vydána zaměstnanecká karta, a tudíž nepracoval v rozporu se zaměstnaneckou kartou. Pracovní poměr byl po formální stránce ukončen nedopatřením a následně

obnoven. Takové neúmyslné jednání dle jeho názoru nebylo možno označit za jinou závažnou překážku pobytu účastníka na území České republiky. Napadené rozhodnutí proto žalobce považuje za nepřiměřené a nepřezkoumatelné, když z něj vůbec nevyplyvá, proč dané jednání samo o sobě mělo naplnit pojem „závažná překážka pobytu na území“, a to v kontextu jeho závažnosti, délky či konkrétního zavinění ze strany žalobce.

5. I kdyby skutečně došlo k porušení právní povinnosti ze strany žalobce, dle jeho tvrzení tím nijak neuškodil veřejnému zájmu, resp. se v řešeném případě jednalo o „malé“ porušení právní povinnosti. Podmínkou aplikace dotčeného ustanovení zákona o pobytu cizinců je totiž mj. to, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza, resp. neprodloužení pobytu. V daném případě tak proti sobě stojí nízká míra protiprávního jednání žalobce, proti hrozbě dopadů rozhodnutí do jeho rodinného a soukromého života. Žalobce sice nemá na území České republiky žádné rodinné příslušníky, avšak zde má práci, ze které mu plyne příjem na obživu. V České republice se usadil a plánuje zde zůstat natrvalo. Samotné konstatování toho, že je učiněné rozhodnutí ve veřejném zájmu, který převažuje nad zájmy jednotlivce, tak dle žalobce v daném případě nemůže obstát, přičemž dokládá pochybení správních orgánů a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť taková úvaha fakticky vůbec nebyla učiněna.
6. Podle žalobce poté sice lze z napadeného rozhodnutí dovodit, v čem byla spatřována jiná závažná překážka jeho pobytu na území České republiky, ale tento závěr byl učiněn zcela paušálně a automaticky. I proto je dle jeho názoru napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. V projednávaném případě bylo nutno řádně posoudit, zda vyvstálé skutkové okolnosti dosahují takové intenzity, aby je bylo možno považovat za závažnou překážku dalšího pobytu žalobce na území České republiky.
7. Závěrem žalobce namítl, že ačkoliv již ve svém odvolání namítal také nepřiměřenost prvostupňového rozhodnutí, žalovaný se touto odvolací námitkou vůbec nezabýval, což je dalším důvodem nezákonnosti napadeného rozhodnutí.

Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. K tomu předně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kterým již byly vypořádány veškeré námitky žalobce ve věci. Co se pak týče otázky přiměřenosti daného rozhodnutí, podle žalovaného správní orgán I. stupně zvážil skutečnosti, které mu byly známy z jeho úřední činnosti (tj. délku pobytu žalobce a jeho výdělečnou činnost), přičemž víc udělat nemohl, neboť žádné další skutečnosti žalobce nesdělil, a to ani aktuálně v žalobě. V tomto ohledu též žalovaný zdůraznil, že žalobce v rámci svého odvolání ani námitku nepřiměřenosti rozhodnutí nebo nedostatečného posouzení přiměřenosti nevznosl. Správní orgány přitom nejsou dle judikatury Nejvyššího správního soudu povinny toliko z vlastní iniciativy vyhledávat a opatřovat důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch cizinců, tedy i ty, které by se týkaly nepřiměřenosti.
9. Dále žalovaný uvedl, že zaměstnanecká karta byla žalobci vydána na konkrétní volné pracovní místo, které bylo v době vydání této karty vedeno v Centrální evidenci volných pracovních míst (dále jen „CEVPM“) obsaditelných držitelů zaměstnanecké karty. Aby mohlo být do této evidence zařazeno, muselo projít testem trhu práce podle § 37a odst. 2 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“). Když byl žalobce zaměstnán na tomto pracovním místě a byla mu na něj vydána zaměstnanecká karta, bylo toto místo označeno jako obsazené, přičemž bylo z evidence volných pracovních míst obsaditelných držitelů zaměstnanecké karty vyřazeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Žalobce však tento pracovní poměr ukončil a jeho pracovní místo, na které mu byla vydána zaměstnanecká karta, tudíž zaniklo. Následný pracovní poměr, který uzavřel, však již nebyl koordinován správním orgánem I. stupně prostřednictvím CEVPM, a žalobce tedy nebyl zaměstnán na pracovním místě, které bylo evidováno v CEVPM (resp. neprošlo testem trhu práce, a nebylo tedy určeno pro obsazení cizincem ze třetí země). Nebylo totiž ověřeno, že toto pracovní místo v době, kdy jej žalobce v říjnu 2019 obsadil, nebylo možné obsadit občanem České republiky nebo Evropské unie. V této skutečnosti tak správní orgán I. stupně shledal jinou závažnou překážku v pobytu účastníka řízení na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, s čímž se žalovaný ztotožňuje. Žalobce tudíž nyní požádal o to, aby správní orgány prodloužily jeho možnost být zaměstnán na místě, na které však neměl ani nastoupit. Požaduje tak aprobaci protiprávního stavu, který nastolil.

10. Žalovaný poté uzavřel, že v daném případě byly splněny veškeré podmínky pro zamítnutí předmětné žádosti, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci, bylo řádně odůvodněno, a to v souladu s platnými právními předpisy a není ani nepřezkoumatelné.

Posouzení věci soudem

11. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaný uvedl, že souhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání a žalobce nesdělil do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoliv byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání uděluje.
12. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady přitom vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty 30 dnů po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení i zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.
13. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
14. Podle § 44a odst. 11 zákona o pobytu cizinců ministerstvo platnost zaměstnanecké karty neprodlouží, nesplňuje-li cizinec podmínky uvedené v § 42g odst. 2 písm. b) a c), § 42g odst. 3 větě první nebo v § 42g odst. 4 anebo je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty (§ 46e), a dále, jestliže Úřad práce České republiky - krajská pobočka nebo pobočka pro hlavní město Prahu vydal závazné stanovisko, že další zaměstnávání cizince nelze vzhledem k situaci na trhu práce povolit. Ustanovení § 42g odst. 3 věta druhá se použije obdobně.

15. Podle § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost zaměstnanecké karty z důvodů uvedených v § 37 a dále, jestliže cizinci nebyla uznána odborná kvalifikace příslušným uznávacím orgánem.
16. Dle § 37 odst. 2 písm. a) téhož zákona ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže nastal některý z důvodů uvedených v § 56 odst. 1 písm. a), c), d), g), h) a j) až l) nebo v § 56 odst. 2, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.
17. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.
18. Soud se nejprve zabýval posouzením přezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, a to zvláště v kontextu žalobcem tvrzeného nedostatku důvodů rozhodnutí v části aplikace jednotlivých ustanovení zákona o pobytu cizinců - konkrétně se jednalo o naplnění pojmu jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Pokud by totiž soud shledal předmětný žalobní bod důvodným, musel by přistoupit ke zrušení rozhodnutí bez dalšího.
19. Nutno přitom zrekapitulovat, že správní orgán I. stupně v projednávané věci zamítl žádost žalobce a platnost zaměstnanecké karty neprodloužil s odkazem na § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a § 37 odst. 2 písm. a) a § 56 odst. 1 písm. j) o pobytu cizinců, neboť shledal jinou závažnou překážku pobytu žalobce na území České republiky spočívající ve skutečnosti, že *„žalobce na území České republiky od data 7. 10. 2019 do doby vydání odkazovaného rozhodnutí vykonával činnost svářeče v rozporu s vydanou zaměstnaneckou kartou.“* Správní orgán I. stupně totiž vyhodnotil, že žalobce v době platnosti zaměstnanecké karty nevykonával závislou práci na pracovním místě svářeče u zaměstnavatele České loděnice, a.s., neboť jeho pracovní poměr byl ukončen dnem 13. 9. 2019 dohodou o rozvázání pracovního poměru. Do zaměstnání u společnosti České loděnice, a.s., poté opětovně nastoupil dne 7. 10. 2019 na základě nově sepsané pracovní smlouvy na totožnou pracovní pozici. Na pracovní pozici, na kterou měl žalobce vydanou zaměstnaneckou kartu, nicméně své zaměstnání ukončil dohodou a pokud chtěl být opětovně zaměstnán u společnosti České loděnice, a.s. na pracovní pozici svářeče, měl dle názoru správního orgánu I. stupně podat oznámení o změně zaměstnavatele nebo pracovního zařazení, což však neučinil. Žalobce tak dle správního orgánu I. stupně pracoval na jiném pracovním místě, než na které mu byla zaměstnanecká karta vydána. Žalovaný poté závěry prvostupňového rozhodnutí potvrdil, přičemž uvedl, že žalobce nemůže bez předchozí aprobace správního orgánu I. stupně realizovat výkon jiného pracovního poměru, než ke kterému mu byla vydána zaměstnanecká karta.
20. V návaznosti na shora uvedené závěry správních orgánů ve věci soud upozorňuje také na § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti, podle kterého se nelegální práci rozumí mj. práce vykonávaná cizincem v rozporu se zaměstnaneckou kartou vydanou podle zákona o pobytu cizinců.
21. Správní orgány tak v řešeném případě zjevně shledaly, že žalobce na území České republiky ode dne 7. 10. 2019 vykonával nelegální práci, byť tento pojem v namítaných rozhodnutích výslovně nepoužily, neboť jednoznačně konstatovaly, že žalobce vykonával předmětnou činnost v rozporu s vydanou zaměstnaneckou kartou, což plně odpovídá dikci právě citovaného § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

22. V obecné rovině přitom lze souhlasit s názorem správních orgánů, že jinou závažnou překážkou pobytu cizince na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců může být i zjištěná činnost naplňující znaky nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 2 zákona o zaměstnanosti (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 66/2019-41, ze dne 25. 4. 2019, č. j. 4 Azs 95/2019-36, ze dne 23. 10. 2019, č. j. 9 Azs 235/2019-33, nebo ze dne 14. 12. 2021, č. j. 6 Azs 388/2020-50).
23. V souvislosti s posuzovaným případem je zároveň třeba poukázat na skutečnost, že Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 20. 5. 2021, č. j. 1 Azs 471/2020-69, konstatoval, že z § 42g zákona o pobytu cizinců je patrné, že zaměstnanecká karta je navázána na pracovní pozici uvedenou v CEVPM obsaditelných držitelů zaměstnanecké karty. Zaměstnanecká karta je tedy spjata s určitou konkrétní pracovní pozicí u určitého konkrétního zaměstnavatele. Na tento závěr poté navázal Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 2. 9. 2021, č. j. 9 Azs 142/2021-25, v němž vyslovil, že *„[o]pakované uzavírání pracovních smluv mezi stěžovatelkou a zaměstnavatelem totiž znamenalo vždy znovuobsazení nového pracovního místa, a to i přes to, že se jednalo o stejného zaměstnavatele a stejnou pracovní pozici. Jak správně uvedl krajský soud, rozvázáním pracovního poměru vztahujícího se k určitému pracovnímu místu dává zaměstnavatel najevo, že potřeba obsazení tohoto místa již není aktuální; jestliže zaměstnavatel následně shledá, že dané místo je opětovně třeba obsadit, pak toto místo znovu vzniklé (resp. uvolněné) obsadí dalším uchazečem o zaměstnání. V mezidobí mezi ukončením pracovní smlouvy (zánikem nebo uvolněním pracovního místa) a potřebou jeho znovuobsazení totiž může dojít k tomu, že se již v danou dobu objeví zájemce o pracovní místo (který zde ještě v době obsazení předchozího pracovního místa nebyl), který bude před občanem třetí země podle zákona o zaměstnanosti upřednostněn. S tím pak dále souvisí i povinnost zaměstnavatele toto nově obsazované místo evidovat v centrální evidenci pracovních míst, což správně připomenula žalovaná i krajský soud. Na toto konkrétní (nově vzniklé či nově obsazované) pracovní místo by pak musela stěžovatelka požádat o souhlas se změnou (resp. tuto změnu oznámit), což neučinila.“*
24. Ve světle výše popsanych judikатурních závěrů je tedy možno souhlasit s hodnocením správních orgánů v nyní projednávané věci, že žalobce vykonával práci na jiné (další) pracovní pozici (resp. pracovním místě) ve smyslu zákona o pobytu cizinců, než pro kterou mu byla zaměstnanecká karta udělena, avšak bez toho, aniž by tuto skutečnost řádně správnímu orgánu I. stupně oznámil. Jinak řečeno, správní orgány v této části správně vyhodnotily, že žalobce vykonával na základě nové pracovní smlouvy ze dne 7. 10. 2019 danou činnost v rozporu se zaměstnaneckou kartou. V tomto ohledu přitom bylo nerozhodným, zda žalobce po skončení původního pracovního poměru konaného v souladu se zaměstnaneckou kartou vykonával na základě nové pracovní smlouvy u stejného zaměstnavatele stejný druh práce, či nikoliv (srov. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 5. 5. 2021, č. j. 77 A 124/2020-71, jenž byl potvrzen již shora odkazovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 9. 2021, č. j. 9 Azs 142/2021-25). V kontextu uzavření nové pracovní smlouvy ze dne 7. 10. 2019 a dřívější dohody o rozvázání původního pracovního poměru ze dne 13. 9. 2019, jak se tyto podávají z obsahu správního spisu, pak nelze přisvědčit tvrzení žalobce o jakési administrativní chybě jeho zaměstnavatele stran „anulování ukončení zaměstnání“, když je z těchto listin vůle stran v průběhu času naprosto zřejmá, přičemž tak byly najisto dány i důsledky předmětných právních jednání, kterých si žalobce měl být vědom.
25. V návaznosti na veškeré výše popsané skutečnosti je však dále třeba konstatovat, že při samotném výkladu pojmu jiná závažná překážka pobytu cizince na území a jeho aplikaci

je třeba vždy přihlížet ke konkrétním skutkovým okolnostem výkonu činnosti, kterou bylo možno označit za nelegální práci. Je tedy nutné, aby konkrétní okolnosti nasvědčovaly takové intenzitě případného porušení pravidel o zaměstnanosti, resp. intenzitě porušení veřejného zájmu na ochraně pracovního trhu, která by ospravedlňovala aplikaci závažných překážek bránících dalšímu pobytu cizince na území (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 8. 2019, č. j. 9 Azs 192/2019-25 nebo ze dne 23. 10. 2019, č. j. 9 Azs 235/2019-33, ze dne 28. 11. 2019, č. j. 10 Azs 98/2019-32, nebo ze dne 30. 4. 2020, č. j. 1 Azs 23/2020-36). Podstatné pro posouzení intenzity porušení pravidel o zaměstnanosti je poté zvláště to, zda cizinec mimo výkon nelegální práce plnil, či neplnil účel svého pobytu. Správní orgány si po řádném zjištění doby, po kterou cizinec nelegální práci vykonával, musí zároveň ujasnit poměr nelegální práce cizince ve vztahu k jeho legální činnosti, zejména musí zvážit rozsah práce, kterou cizinec činil legálně a naproti tomu nelegálně, a to rozsah časový, ale i např. rozsah odměny, kterou cizinec za obojí získal (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2019, č. j. 10 Azs 250/2019-25, ze dne 16. 5. 2018, č. j. 10 Azs 197/2017-53, ze dne 3. 7. 2018, č. j. 6 Azs 178/2018-24, ze dne 20. 2. 2019, č. j. 6 Azs 7/2019-19, ze dne 18. 2. 2021, č. j. 1 Azs 466/2020-51, ze dne 20. 5. 2021, č. j. 1 Azs 471/2020, či ze dne 14. 12. 2021, č. j. 6 Azs 388/2020-50). Zcela bez významu by též nemělo být ani posouzení toho, zda šlo o úmyslné porušení či obcházení zákona, nebo spíše o neporozumění podmínkám získaného povolení, resp. zaměstnanecké karty. Tato okolnost sice nemá žádný vliv na to, že cizince stíhá povinnost znát podmínky výkonu zaměstnání v rámci získaného pobytového oprávnění, má však vliv na hodnocení naplnění neurčitěho právního pojmu „závažnost překážky“ pobytu cizince pro účely prodloužení povolení platnost jeho zaměstnanecké karty (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 8. 2019, č. j. 9 Azs 192/2019-25).

26. V řešeném případě správní orgán I. stupně v rámci projednání předmětné žádosti žalobce vyhodnotil, že žalobce na základě dohody ukončil pracovní poměr u společnosti České loděnice, a.s., dne 13. 9. 2019, přičemž dne 7. 10. 2019 se jmenovanou společností opětovně uzavřel pracovní smlouvu na stejnou pracovní pozici. V této skutečnosti tedy správní orgán I. stupně shledal jinou závažnou překážku pobytu žalobce na území, neboť byl názoru, že zaměstnání, pro které byla žalobci vydána zaměstnanecká karta, ukončil a na základě nové pracovní smlouvy ze dne 7. 10. 2019 pracoval na jiném pracovním místě a jiné pracovní pozici, aniž by učinil příslušné oznámení – tj. na území České republiky od data 7. 10. 2019 do doby vydání prvostupňového rozhodnutí vykonával činnost svářeče v rozporu s vydanou zaměstnaneckou kartou. Tento názor pak bez dalšího potvrdil žalovaný v napadeném rozhodnutí. Vzhledem ke shora popsané relevantní judikatuře správních soudů nicméně lze konstatovat, že správní orgány ve svém postupu nijak blíže nepřihlédly ke konkrétním skutkovým okolnostem výkonu činnosti žalobce, kterou bylo možno označit za nelegální práci. Vůbec tak nehodnotily, zda konkrétní okolnosti dané věci nasvědčovaly takové intenzitě porušení veřejného zájmu na ochraně pracovního trhu, které by ospravedlňovaly zamítnutí předmětné žádosti z důvodu zjištění závažné překážky bránící dalšímu pobytu žalobce na území. Taková úvaha tedy v napadených správních rozhodnutích není obsažena.
27. Zdejší soud proto shrnuje, že pokud správní orgány měly za to, že výkon nelegální práce žalobce je v daném případě třeba vnímat jako závažnou překážku jeho pobytu na území, měly tento svůj závěr náležitě odůvodnit a opřít o patřičné důkazy, které by relevantně prokazovaly skutečnou závažnost takového jednání. Prostý výkon nelegální práce (tj. práce

vykonávané cizincem v rozporu se zaměstnaneckou kartou vydanou podle zákona o pobytu cizinců), resp. jakýkoliv nelegální výkon závislé práce, totiž nemůže ve světle judikatury Nejvyššího správního soudu sám o sobě bez dalšího naplnit hypotézu uvedenou v § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců (jiná závažná překážka pobytu cizince na území). Jinými slovy, pod pojem „závažná překážka pobytu“ nelze bez bližších úvah samotnou skutečnost nelegální práce podřadit a je nutno posoudit a odůvodnit závažnost takové překážky, v níž se musí odrazit právě úvaha o intenzitě porušení zákona.

28. V posuzované věci je tudíž nutné posoudit závažnost jednání žalobce, tj. zejména vyjasnit poměr jeho nelegální práce ve vztahu k jeho dřívější legální činnosti, zvážit rozsah práce, kterou žalobce činil legálně, a rozsah práce, kterou činí nelegálně (zejména rozsah časový). Závěrem je pak třeba pečlivě zvážit, zda se zřetelem na všechny individuální okolnosti věci dosahuje nelegální výkon závislé práce žalobce takové míry závažnosti, že naplňuje § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.
29. S ohledem na veškeré shora uvedené skutečnosti tak krajský soud výrokem I. rozsudku zrušil napadené rozhodnutí žalovaného podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů a současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že se zjištěná vada projevila již v řízení před správním orgánem I. stupně, soud v souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil také jeho rozhodnutí. V dalším řízení přitom budou správní orgány vázány právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Správní orgány tak zejména přihlédnou ke konkrétním skutkovým okolnostem výkonu činnosti žalobce, která naplňovala znaky nelegální práce. Dále vyhodnotí, zda učiněná zjištění v tomto případě nasvědčují takové intenzitě porušení veřejného zájmu na ochraně pracovního trhu, že je lze označit jako jinou závažnou překážku pobytu žalobce na území České republiky, jejíž zjištění bylo důvodem pro zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty.
30. Za daného stavu poté soud nepovažoval za potřebné zabývat se žalobní námitkou týkající se nezákonnosti napadeného rozhodnutí v souvislosti s otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí správních orgánů do soukromého a rodinného života žalobce, neboť se správní orgán I. stupně bude muset znovu zabývat otázkou přiměřenosti dopadů svého rozhodnutí do života žalobce v návaznosti na jeho aktuální situaci.
31. Jelikož měl žalobce ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému výrokem II. rozsudku zaplatit žalobci náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě v celkové výši 12 228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Tyto náklady jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu (tj. 3 000 Kč) a přiznání odkladného účinku (tj. 1 000 Kč) v celkové částce 4 000 Kč a náklady zastoupení žalobce advokátem Mgr. Vratislavem Polkou stanovenými podle § 9 odst. 4 písm. d), § 6 odst. 1 a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), sestávající se z částky 6 200 Kč za dva úkony spočívající v převzetí a přípravě zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu a za písemné podání nebo návrh ve věci samé (tj. žaloby) dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu (tj. 2 x 3 100 Kč), včetně dvou paušálních náhrad výdajů po 300 Kč dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu a částky 1 428 Kč představující 21% DPH, kterou byl advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 11. července 2022

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu